

Spomienka na všetkých zosnulých veriacich (2. novembra)

Rozjímanie na spomienku na
všetkých zosnulých veriacich.
Navrhované témy: Ježiš nám
sľubuje príchod v nebi; duše v
očistci a naše orodovanie za ne;
vzájomná pomoc s dušami v
očistci.

02.11.2024

„NECH SA VÁM srdce nevzrušuje,“
hovorí nám dnes Ježiš. „Veríte v

Boha, verte aj vo mňa. V dome môjho Otca je mnoho príbytkov“ (Jn 14, 1-2). Spomienka na všetkých zosnulých veriacich nám ponúka príležitosť prehodnotiť skutočnosť večného života, posunúť naše city k nádeji na definitívne stretnutie s pravou láskou naveky. Nikto z nás neprekročil prah smrti, takže nevieme, aká bude táto chvíľa. Boh nám vo svojom Synovi chcel zjaviť, čo nás čaká v jeho príbytkoch.

„V týchto dňoch mnohí navštevujú cintorín, ktorý, ako hovorí práve toto slovo, je „miestom odpočinku“, kde sa čaká na konečné prebudenie. Je krásne pomyslieť na to, že to bude sám Ježiš, kto nás prebudí. Sám Ježiš zjavil, že smrť tela je ako sen, z ktorého nás prebúdza. S touto vierou sa zastavujeme – aj duchovne – pri hrobách našich blízkych, tých, ktorí nás milovali a robili nám dobre. Dnes sme však povolaní pamätať na

všetkých, aj na tých, na ktorých si nikto nespomína“^[1].

„Keď odídem a pripravím vám miesto, zasa prídem a vezmem vás k sebe, aby ste aj vy boli tam, kde som ja“ (Jn 14, 3). „Človek potrebuje večnosť a každá iná nádej je pre neho príliš malá, príliš obmedzená. Človek si to môže vysvetliť len vtedy, ak existuje láska, ktorá presahuje všetku odlúčenosť, dokonca aj odlúčenosť od smrti, v celistvosti, ktorá presahuje aj priestor a čas“^[2].

„ODPOČINUTIE VEČNÉ daj im, Pane, a svetlo večné nech im svieti“^[3], modlíme sa dnes na začiatku Omše. Situácia zosnulých veriacich, ktorí ešte nedosiahli nebo, je situáciou utrpenia a radosti zároveň. Bolesť a šťastie sa v očistci tajomne prelínajú. Dôvodom tejto radosti je istota, že

uvidia Boha: vyhrali boj, rozhodli sa byť šťastní na zemi i v nebi. Od slávy ich delí už len krôčik, a preto ich kresťanská tradícia nazýva „blažené duše v očistci“.

Dokonca aj smútky sú tam zdrojom radosti, pretože duše toto utrpenie prijímajú, plne odovzdané do Božej vôle. S horiacou láskou, hoci stále nedokonalou, adorujú tajomstvo Božej svätosti. Svätá Katarína z Janova, známa najmä svojou víziou očistca, „ho nepredstavuje ako prvok krajiny útrob zeme: nie je to vonkajší oheň, ale vnútorný. Toto je očistec, vnútorný oheň. Svätica hovorí o ceste očisťovania duše k plnému spoločenstvu s Bohom, pričom vychádza z jej skúsenosti hlbokého zármutku nad spáchanými hriechmi tvárou v tvár nekonečnej Božej láske“^[4].

Kňaz v jednej z eucharistických modlitieb, ktoré nám ponúka misál,

prosí Boha za všetkých: „Pamätaj i na našich bratov a sestry, čo zomreli v nádeji na vzkriesenie, i na všetkých, ktorí v tvojej milosti odišli z tohto sveta; a prijmi ich do svetla svojej tváre“^[5]. Zo všetkých úpenlivých modlitieb, ktoré môžeme obetovať, je najvzácnejšia svätá Oltárna obeta. Svätú Omšu možno sláviť aj za zosnulých. Cirkev v túžbe, aby sa čo najskôr dostali do neba, umožňuje dnes všetkým kňazom sláviť svätú Omšu trikrát. Zároveň nás povzbudzuje, aby sme sa modlili za našich bratov a sestry, ktorí „už spia spánkom pokoja“. Zbožnosť kresťanského ľudu okrem Eucharistie nachádza v zbožných praktikách, ako sú svätý ruženec, rezponzoriá a skutky pokánia, skutočnú cestu modlitby na príhovor za zosnulých.

SPOLOČENSTVO s celou Cirkvou, a v tomto prípade so zosnulými, znamená, že „naša modlitba za nich im môže nielen pomáhať, ale môže urobiť účinným aj ich orodovanie za nás“^[6]. Svätí boli veľkými ctiteľmi tejto vzájomnej pomoci. Svätý Alfonz Mária Liguori to potvrdzuje: môžeme veriť, že dušiam v očistci „Pán dáva poznať naše modlitby, a ak je to tak, keďže sú plné lásky, môžeme si byť istí, že sa za nás prihovárajú“^[7]. Svätá Terézia od Dieťaťa Ježiša často vyhládávala ich pomoc a po prijatí pomoci sa cítila byť ich dlžníčkou: „Môj Bože, prosím ťa, aby si splatil dlh, ktorý som uzavrela s dušami v očistci“^[8]. Svätý Josemaría tiež vyznal svoju spriaznenosť s nimi: „Spočiatku som veľmi silno pociťoval spoločnosť duší v očistci. Cítil som ich, akoby ma ťahali za sutanu, a tak som sa za ne modlil a zveroval sa ich príhovoru. Odvtedy som pre obrovské služby, ktoré mi preukázali, rád hovoril, kázal a vkladal do duší túto

skutočnosť: moji dobrí priatelia, duše v očistci“^[9].

Táto skúsenosť svätých nám ukazuje, že láska k tým, ktorých milujeme, môže presahovať hranice smrti. „Človek nie je do seba uzavretou monádou. Naše životy sú medzi sebou v hlbokom spoločenstve a prostredníctvom mnohotvárných vplyvov sú jeden s druhým spojené. Nikto nežije sám. Nikto nehreší sám. Nikto nie je spasený sám. Do môjho života neustále vstupuje život tých druhých, v dobrom i v zlom. (...). Ako kresťania by sme sa nikdy nemali pýtať len na to, ako sa môžem ja sám spasiť. Mali by sme sa pýtať aj na to, čo môžem spraviť, aby i druhí boli spasení a aby aj druhým vyšla hviezda nádeje. Potom budem môcť urobiť maximum aj pre svoju osobnú spásu“^[10].

„Teraz sa obraciame na Pannu Máriu, ktorá pod krížom pretrpela

drámu Kristovej smrti a potom mala účasť na radošti z jeho zmŕtvychvstania. Nech nám Ona, „brána nebeská“, pomáha čoraz viac chápať hodnotu modlitby orodovania za zosnulých. Sú nám blízki. Nech nás podporuje na našej každodennej púti na zemi a pomáha nám nikdy nestratiť zo zreteľa konečný cieľ života, ktorým je raj“^[11].

.....

^[1] František, *Anjel Pána*, 2-XI-2014.

^[2] Benedikt XVI, *Audiencia*, 2-XI-2011.

^[3] *Rímsky misál*, úvodný spev, Spomienka na všetkých zosnulých veriacich (2).

^[4] Benedikt XVI, *Audiencia*, 12-I-2011.

^[5] *Rímsky misál*, Eucharistická modlitba III.

[6] *Katechizmus Katolíckej Cirkvi*, bod 958.

[7] Svätý Alfonz Mária Liguori, *Veľký prostriedok modlitby*, kapitola I, III.

[8] Svätá Terézia od Dieťaťa Ježiša, *Posledné rozhovory*, 6-VIII-1897.

[9] Svätý Josemaría, Slová z roku 1967, citované v Javier Echevarría, *Memoria del Beato Josemaría Escrivá*, Rialp, Madrid 2000, s. 187.

[10] Benedikt XVI, *Spe salvi*, bod 48.

[11] František, *Anjel Pána*, 2-XI-2014.